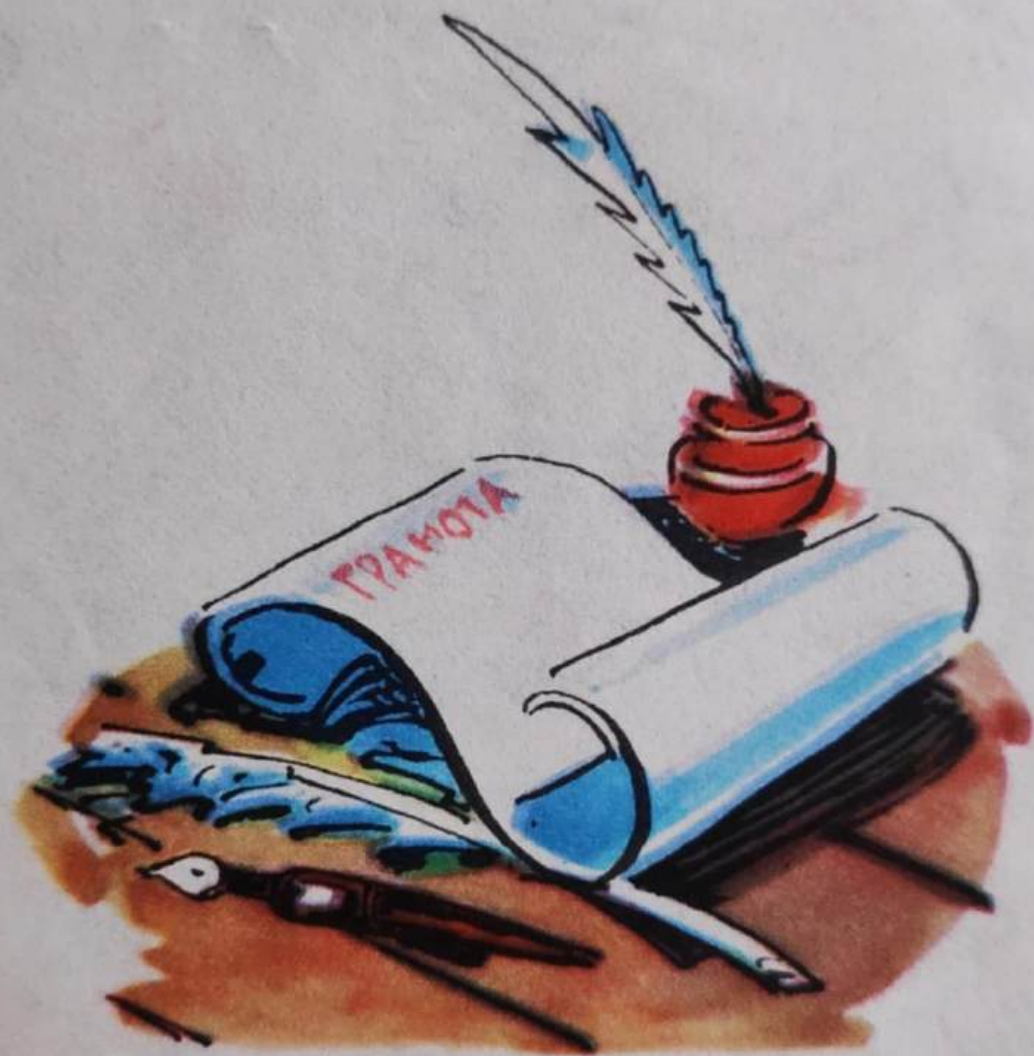

СОБАЧА ГРАМОТА

ЛАТИСЬКА НАРОДНА КАЗКА

Переклала К. Литвинчук

Малював В. Ігнатов

Загризли раз собаки зайченя. Побачили це заєць і зайчиха — заплакали, заквилили і побігли до лісового старости — ведмедя на собак скаржитись.

Ведмідь покликав суддів — вовка з лисицею — і вчинив над собаками суд.

— Ох ви ж, розбійники! — гукнув він. — Та як ви сміли загризти зайченя!

— Змилуйся! — заплакали собаки. — Ми були дуже голодні!..

Думали-думали судді, а далі й кажуть
одн одному:

— Як їх судити? Хто з нас голодний не бував!
Хотів уже ведмідь собак пустити, аж тут
усі зайці як заголосять:

— Не буде нам тепер життя! Усіх собаки
загризуть!..

Давай знову думати судді, і присудили таке:

— Щоб собаки не сміли й підступатись до
живої звірини, хіба вже здохне звір, упаде, —
тоді нехай з'їдять.

А щоб більше не було між ними сварки, записали судді той свій присуд і дали собакам про це грамоту.

Узяли собаки грамоту і всією собачою громадою ввадили: віддати її до схову старому вівчарці Кранцісові.

Стеріг Кранціс грамоту день, стеріг другий, а на третій — задумався: ні, не встерегти йому її! Треба ж і в полі отари глядіти, а тут, дивись, ще дощ піде, то й промокне грамота!.. Чи не віддять її котові: кіт у сухій хаті живе, на теплій печі вилежується.

Узяв кіт грамоту, поніс на горище та й повісив у найдальшому кутку до бантини.

От чи мало чи багато збігло часу, аж одного дня побачили собаки — розгулялося на бе-

резі лоша. Упало та й качається по лузі. Вони зараз до нього — і загризли.

Тут звідусіль коні позбігалися, — іржуть, копитами б'ють. А далі взяли та й повели собак на суд до ведмедя.

Розсердився ведмідь.

— Ви що ж оце робите? — гукнув він на собак. — Знов за давнє взялися?

— Ні, — одказують собаки, — лоша на землі лежало, а судді так присудили: як здохне звір, упаде, нам можна його з'їсти. У нас про це й грамота є!

— Щось я цього не пам'ятаю, — сказав ведмідь. — А покажіть-но вашу грамоту!

Собаки тоді — зирк-зирк одне на одного: «Де ж грамота?» Та й пригадали: у Кранці-

са ж вона. Тоді всією зграєю до нього та й ну гарчать: «Віддавай грамоту! Де її подів?»

Почухав Кранціс лапою за вухом і подався до кота.

— Ну, — каже, — коте, знадобилась грамота! Тягни її сюди!

Кіт — на горище. Шукав, шукав — нема грамоти, сам тільки мотузочок теліпається на бантині. Миші грамоту з'їли.

Ох і розсердився ж Кранціс!

— Не вбер-р-іг, сір-рий, гр-р-амоти! Ось я ж тобі!

І кинувся на кота. Що вже він його тягав, що вже волочив, аж шерсть клоччям летіла на всі боки!

Та що з того! Адже грамоти не вернеш!

Ну, а продала грамота, ведмідь присудив таке:

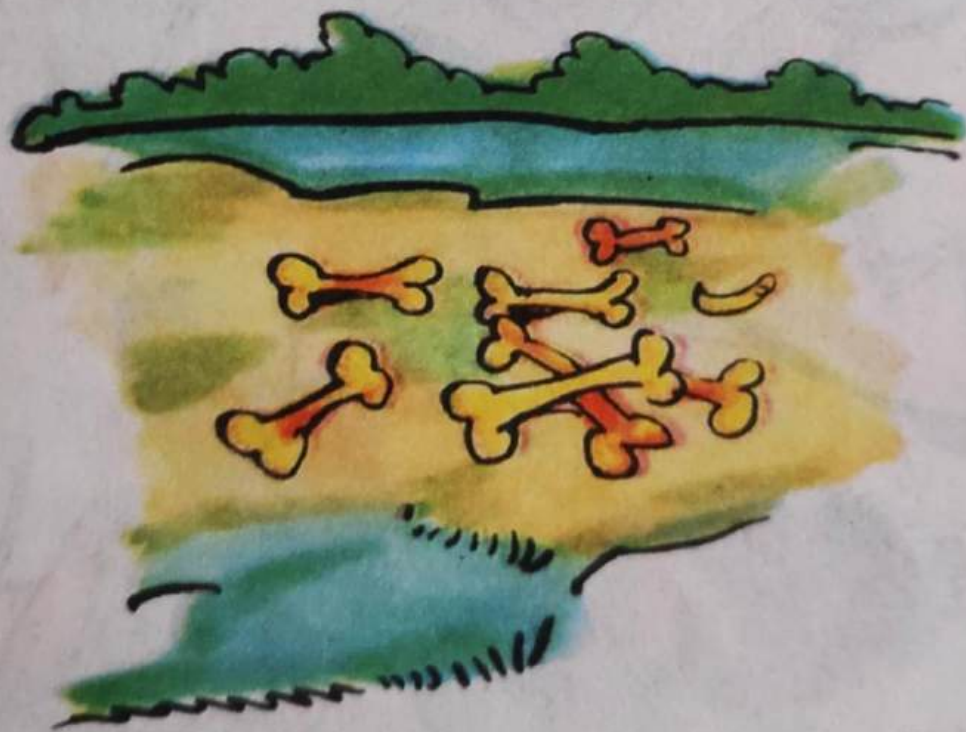
— Віднині собакам гризти самі кістки!

Страх як не сподобалося це собакам! Та хіба ж із клишоногим у сварку заходитимеш?

Довелося собакам самими кістками вдовольнятися. А хто винний? Котяче поріддя, звісно! Зате ж і лихі на котів з того часу собаки! Ні один порядний пес не мине kota, не зачепивши.

Собаки з котами воюють, а коти на мишей війною йдуть — навіщо, мовляв, собачу грамоту погризли! Через них тепер котам собаки жити не дають!

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

СОБАЧЬЯ ГРАМОТА. Латышская сказка
(На украинском языке)

Редактор Н. І. Тищенко. Художній редактор М. С. Пшінка.
Технічний редактор Х. М. Романчикова. Коректор Г. М. Горлач.
Здано на виробництво та підписано до друку 25. VIII. 1972 р. Формат
60×90¹/₃₂. Фіз. друк. арк. 0,5. Умовн. друк. арк. 0,5. Обл.-вид. арк. 0,51.

Тираж 700 000. Зам. 939. Ціна 4 коп.

ТП—1965—поз. 667.

Видавництво «Веселка», Київ, Басейна, 1/2.

Друкоffsetна фабрика «Атлас» Державного комітету Ради Міністрів
УРСР у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі.

Львів, Зелена, 20.